

V E N D I M
Nr.3, datë 30.1.2003

NË EMËR TË REPUBLIKËS

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë të përbërë nga:

Thimjo Kondi	Kryetar
Perikli Zaharia	Anëtar
Kristaq Ngjela	Anëtar
Spiro Spiro	Anëtar
Bashkim Caka	Anëtar
Agron Lamaj	Anëtar
Artan Hoxha	Anëtar
Natasha Sheshi	Anëtare
Nikoleta Kita	Anëtare
Ylvi Myrtja	Anëtar
Valentina Kondili	Anëtare
Vladimir Metani	Anëtar
Vladimir Bineri	Anëtar
Zamir Poda	Anëtar
Irma Bala	Anëtare

në seancën gjyqësore të datës 30.01.2003 morën në shqyrtim çështjen civile me palë:

PADITËS: SELAMI ZALLI, përfaqësuar nga avokat Neshat Fana.

TË PADITUR: 1. PRESIDENTI I REPUBLIKËS Së SHQIPËRISË, në mungesë.

2. PROKURORIA E PËRGJITHSHME, përfaqësuar nga prokurori Kasem Berberi.

OBJEKTI: Shfuqizim i dekretit nr.3037, datë 1.6.2001 të Presidentit të Republikës.

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr.97, datë 18.9.2002 ka vendosur:

Shfuqizimin e dekretit nr.3037, datë 1.6.2001 të Presidentit të Republikës “Për transferim dhe lirim prokurori” përsa i përket prokurorit Selami Zalli.

Kundër këtij vendimi ka ushtruar rekurs Prokurori i Përgjithshëm i Republikës së Shqipërisë, duke parashtruar sa më poshtë:

- Vendimi është në kundërshtim me ligjin “Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë në Republikën e Shqipërisë”.

- Gjykata ka interpretuar gabim nenin 24 të këtij ligji. Marrja e mendimit të prokurorit nuk nënkupton marrjen e pëlqimit të tij për transferimin si në rastin e gjyqtarëve.

- Gjykata e apelit është kompetente të shqyrtojë masat disiplinore të dhëna nga Prokurori i Përgjithshëm sipas nenit 33 të ligjit “Për prokurorinë”, por ajo nuk është kompetente të shqyrtojë bazueshmërinë e dekretit të transferimit.

- Gjykata nuk mund të zgjerojë juridiksionin e saj tej atij të përcaktuar në ligj.

- Gjykata e apelit nuk ka pasur parasysh karakterin e centralizuar të funksionimit të prokurorisë.

- Vendimi i apelit krijon një precedent të dëmshëm për veprimtarinë normale të prokurorisë.

Me qëllim njësimin e praktikës gjyqësore bazuar në nenin 481 të Kodit të Procedurës Civile, të ndryshuar me nenin 90 të ligjit nr.8812, datë 17.5.2001 “Për disa shtesa e ndryshime në ligjin nr.8116, datë 29.3.1996 “Kodi i Procedurës Civile i Republikës së Shqipërisë””, si dhe në nenin 14 të ligjit nr.8588, datë 15.3.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës së Lartë të Republikës së Shqipërisë”, Kryetari i Gjykatës së Lartë ka vendosur tërheqjen e çështjes për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara, të cilat çmojnë të nevojshme të sqarohen e të njësohen qëndrimet për problemet e mëposhtme:

- Cila është natyra juridike e dekretëve të Presidentit të Republikës? A mund të konsiderohen këto dekrete akte administrative në kuptim të nenit 106 e vijues të Kodit të Procedurave Administrative dhe të neneve 324, 326 të Kodit të Procedurës Civile?

- Cila është natyra e marrëdhënies juridike që lind, ndryshon apo shuhet në rastin e emërimit, transferimit, ngritjes në detyrë, apo shkarkimit nga detyra të prokurorit?

- A legjitimohet prokurori të kundërshtojë në gjykatë dekretin e Presidentit të Republikës për

emërimin, transferimin, ngritjen në detyrë, apo shkarkimin e tij nga detyra?

- Në rast të legjitimitetit të prokurorit si paditës, cili subjekt legjitimohet si i paditur: Presidenti i Republikës, Prokurori i Përgjithshëm, apo prokurori i prokurorisë pranë gjykatës përkatëse ku është prokurori paditës?

- Në rastin e pranimit të juridiksionit gjyqësor për shqyrtimin e ligjshmërisë së dekretit të Presidentit të Republikës, cilët janë kufijtë e shqyrtimit gjyqësor? Do të shqyrtohet ligjshmëria e dekretit si i tillë, apo do të zgjidhen vetëm pasojat që rrjedhin nga dëmtimi i interesave ekonomiko – financiare të prokurorit përkatës të transferuar, apo larguar nga detyra?

KOLEGJET E BASHKUARA TË GJYKATËS SË LARTË,

pasi dëgjuan relatimin e çështjes nga gjyqtarët Thimjo Kondi e Natasha Sheshi, përfaqësuesin e Prokurorit të Përgjithshëm, që kërkoi prishjen e vendimit të gjykatës së apelit, avokatin e paditësit, që kërkoi lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së apelit dhe pasi e biseduan çështjen në tërësi,

V Ë R E J N Ë:

Vendimi nr.97, datë 18.9.2002 i Gjykatës së Apelit Tiranë është i pabazuar në ligj, prandaj duhet të priset dhe gjykimi i çështjes duhet të pushohet. Padia e paditësit Selami Zalli, me të cilën është kërkuar shfuqizimi i dekretit nr.3037, datë 1.6.2001 të Presidentit të Republikës, bazuar në nenin 324/a e vijues të Kodit të Procedurës Civile, është një padi që nuk mund të ngrihej.

Kjo dispozitë procedurale përcakton, ndër të tjera, kompetencën lëndore të seksioneve administrative të gjykatave për të shqyrtuar ligjshmërinë e akteve administrative. Por, para se të trajtohet problemi i kompetencës gjyqësore për shqyrtimin e një çështjeje, përfshi edhe kompetencën lëndore, duhet të përcaktohet në radhë të parë natyra juridike e aktit që kërkohet të kundërshtohet dhe juridiksioni për shqyrtimin e kushtetueshmërisë e ligjshmërisë së tij. Sipas nenit 24/1 të ligjit nr.8737, datë 12.2.2001 “Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë në Republikën e Shqipërisë”, “Ngritja në detyrë më të lartë ose transferimi mund të bëhet vetëm për nevoja dhe në interes të punës nga Presidenti i Republikës, me propozimin e Prokurorit të Përgjithshëm, pasi të jetë marrë mendimi i prokurorit”. Gjersa vendimarrja për raste të tilla i takon Presidentit të Republikës, sipas këtij ligji, në vështirësi edhe të nenit 94 të Kushtetutës, dhe duke pasur parasysh se sipas nenit 93 të Kushtetutës, aktet që nxjerr Presidenti kanë formë juridike të dekretit, atëherë edhe ngritjet në detyrë ose transferimet e prokurorëve bëhen me dekrete të karakterit individual.

Atëherë shtrohet pyetja: Cila është natyra juridike e këtyre dekreteve individuale? A mund të klasifikohen ato si akte administrative në kuptim të nenit 106 e vijues të Kodit të Procedurave Administrative dhe, për rrjedhojë, a mund të kundërshtohen si të tilla në gjykatë sipas procedurës së parashikuar në nenet 324 – 333 të Kodit të Procedurës Civile?

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë vërejnë se dekretet e Presidentit të Republikës janë akte të natyrës juridiko – kushtetuese dhe jo akte administrative, të përcaktuara si të tilla nga neni 106 i Kodit të Procedurave Administrative. Sipas kësaj dispozite, “Për qëllimet e këtij ligji, do të konsiderohen akte administrative të gjitha vendimet [lexo: urdhërimet] e organeve të administratës publike, të cilat krijojnë pasoja juridike në raste individuale”.

Dekretet e Presidentit të Republikës nuk mund të përfshihen në të njëjtën kategori me aktet e organeve të administratës publike. Ato janë akte të pushtetit të lartë ekzekutiv (të Kryetarit të Shtetit) me të cilat vendosen emërimet, shkarkimet, ngritjet në përgjegjësi, transferimet, gradimet, etj. të një kategorie funksionarësh të rëndësishëm të shtetit. Marrëdhëniet e këtyre personave me shtetin për kryerjen e detyrave të caktuara bazohen jo në një kontratë të thjeshtë pune, por në një kontratë të veçantë të shërbimit publik, nëpërmjet të cilës ata marrin përgjegjësi të veçantë për mbrojtjen e interesave të larta publike, në të cilat mishërohet vetë sovraniteti i shtetit.

Si të tilla, ato bazohen jo vetëm në profesionalizmin, por edhe në një shkallë të lartë besimi dhe besnikërisë ndaj shtetit. Është kjo arsyeja që lidhja, ndryshimi apo mbarimi i kësaj kontrate shërbimi publik, nuk formalizohet me një akt të zakonshëm të një organi të administratës publike (akt administrativ), por me dekret të Presidentit të Republikës.

Nisur nga sa më lart, është në diskrecionin e shtetit, të mishëruar në dekretin e Presidentit jo vetëm krijimi, por edhe ndryshimi ose shuarja e marrëdhënieve të shërbimit publik të një karakteri të

tillë. Në raste të tilla të largimeve nga puna apo transferimeve në kushte të disfavorshme, shteti merr përsipër vetëm që kësaj kategorie funksionarësh publikë t'u kompensojë një pjesë të humbjeve që u rezultojnë prej uljes së pagave, si dhe u garanton pensionet.

Në këtë kategori funksionarësh të rëndësishëm të shtetit janë përfshirë edhe prokurorët e të gjitha niveleve. Kjo rezulton prej neneve 148, 149 të Kushtetutës dhe dispozitave të ligjit organik për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë.

Ndërsa gjyqtarët e të gjitha niveleve gëzojnë një status të veçantë të rregulluar në Kushtetutë e në ligj, i cili garanton edhe patundshmërinë e tyre në detyrë, Kushtetuta e Republikës së Shqipërisë, prokurorinë nuk e përfshin në sistemin gjyqësor dhe prokurorët nuk gëzojnë një mbrojtje juridike dhe garanci të një shkalle të njëjtë me ato të gjyqtarëve.

Për rrjedhojë, edhe prokurorët përfshihen në kategorinë e atyre funksionarëve të rëndësishëm të shtetit, qëndrimi i të cilëve në detyrën e caktuar bazohet në një vendimarrje të karakterit diskrecional, që formalizohet me dekret të Presidentit të Republikës. Dekreti për transferimin pa afat të prokurorit në një detyrë tjetër më të lartë ose më të ulët, urdhëron ndryshimin në mënyrë të njëanshme të kontratës së shërbimit publik që shteti ka lidhur me të. Sipas nenit 24/1 të ligjit për prokurorinë kërkohet të jetë marrë paraprakisht mendimi i prokurorit, por marrja e mendimit nuk do të thotë dhënie e pëlqimit për transferimin si kusht pa të cilin transferimi nuk mund të bëhet.

Marrja e mendimit dhe jo dhënia e pëlqimit duhet të bëhet paraprakisht, sepse ky mendim mund të përmbajë në vetvete arsye të përligjura e bindëse, që do ta çonin Prokurorin e Përgjithshëm në përfundimin që propozimi për transferim nuk duhet bërë ose Presidentin e Republikës në përfundimin që transferimi i propozuar nuk duhet dekretuar. Megjithatë, kur, edhe pas marrjes së mendimit të prokurorit, propozimi për transferimin dhe dekretimi i tij realizohen, prokurori i transferuar nuk ka mundësi mbrojtjeje gjyqësore për të shfuqizuar dekretin e Presidentit të Republikës, që është akt individual i natyrës juridiko - kushtetuese, i nxjerrë nga Kryetari i Shtetit, në përmbushje të kompetencave të tij kushtetuese. Moszbatimi i dekretit të Presidentit për transferimin passjell zgjidhjen e detyruar të kontratës së shërbimit publik.

Kushtetuta nuk parashikon ndonjë mjet juridik për të kundërshtuar në ndonjë juridiksion të caktuar zgjidhjen e kësaj kontrate dhe për të rivendosur të gjitha të drejtat e humbura (restitutio in integrum).

Dekretet e Presidentit të Republikës të nxjerra në bazë të kompetencave të tij kushtetuese nuk i nënshtrohen shqyrtimit gjyqësor, sepse vetë Kushtetuta e ka përjashtuar një mundësi të tillë.

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk mund të shprehen në mënyrë hipotetike nëse do të ishte në pajtim me Kushtetutën një ligj, i cili do të mundësonte kundërshtimin në gjykatë dhe anulimin prej saj të dekreteve të Presidentit të Republikës për transferimin e prokurorëve. Megjithatë, Kushtetuta edhe në raste të tjera kur një vendimarrje e caktuar bëhet me dekret të Presidentit të Republikës nuk mundëson kundërshtimin e dekretit as në Gjykatën Kushtetuese, as në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm. P.sh.: Sipas nenit 136, pika 4, të Kushtetutës “gjyqtarët e tjerë (të gjykatave të shkallës së parë e të apeleve) emërohen nga Presidenti i Republikës me propozim të Këshillit të Lartë të Drejtësisë”. Por, Presidenti i Republikës as është i detyruar të arsyetojë refuzimin e tij për të dekretuar emërimin në detyrë të gjyqtarit të propozuar nga Këshilli i Lartë i Drejtësisë, as ekziston ndonjë mundësi kushtetuese apo ligjore për të kundërshtuar gjyqësisht mosnxjerrjen e dekretit, ashtu siç nuk mund të bëhet në asnjë rast edhe e kundërta, domethënë të atakohet në rrugë gjyqësore një dekret i nxjerrë brenda kompetencave kushtetuese të Presidentit të Republikës.

Prokurori i Përgjithshëm në rekurs shprehet se gjykata e apelit është kompetente të shqyrtojë masat disiplinore të dhëna ndaj prokurorëve nga Prokurori i Përgjithshëm sipas nenit 33 të ligjit “Për prokurorinë”, por ajo nuk është kompetente të shqyrtojë bazueshmërinë e dekretit të transferimit, sepse ajo nuk mund të zgjerojë juridiksionin e saj tej atij të përcaktuar në ligj. Pohimi i përgjithshëm se “gjykata e apelit nuk mund të zgjerojë juridiksionin e saj tej atij të përcaktuar në ligj”, është i drejtë në vetvete, por ky pohim nuk është argument i përgjithshëm, i plotë për mungesën e juridiksionit gjyqësor për të shqyrtuar ligjshmërinë e dekretit të Presidentit dhe për mungesën e kompetencës gjyqësore për ta shfuqizuar atë.

Sipas një rregulli të përgjithshëm, gjykata nuk mund të tërhiqet nga shqyrtimi i një çështjeje që përmban pretendimin për shkeljen e një të drejte, në qoftë se ligji mungon. Atëherë, sipas këtij rregulli, nuk do të përjashtohet juridiksioni gjyqësor, dhe kompetenca lëndore e funksionale do t'i takonte gjykatës së shkallës së parë. Megjithatë, në këtë rast as gjykata e shkallës së parë nuk ka

juridiksion.

Prokurori nuk legjitimohet të kundërshtojë në gjykatë dekretin e Presidentit të Republikës për emërimin, transferimin apo shkarkimin e tij jo për arsye se kjo nuk është parashikuar në mënyrë eksplicite në ligj, por për arsye se për dekretet e Presidentit, për shkak të natyrës së tyre juridike të përcaktuara nga Kushtetuta dhe për shkak të karakterit të posaçëm të kontratës së shërbimit publik për një kategori të caktuar funksionarësh të rëndësishëm të shtetit, siç janë edhe prokurorët, juridiksioni gjyqësor është përjashtuar.

Në aspektin procedural Prokurori nuk legjitimohet si paditës për të kundërshtuar në gjykatë dhe për të kërkuar shfuqizimin e dekretit të Presidentit të Republikës. Nga ana tjetër, edhe Presidenti nuk legjitimohet si i paditur.

Qëndrimi sipas arsyetimit të prezantuar më lart i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë është në pajtim me precedentët e ngjashëm të Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut të Strasburgut.

Në vendimin e saj, të datës 8.12.1999 në çështjen Pellegrin kundër Francës, kjo gjykatë, ndër të tjera, arsyeton si më poshtë: "...në sektorin publik të çdo vendi disa poste kanë të bëjnë me përgjegjësi, që janë në interesin e përgjithshëm ose me pjesëmarrje në ushtrimin e pushteteve që jepen prej të drejtës publike. Mbajtësit e posteve të tilla në këtë mënyrë përdorin një pjesë të pushtetit sovran të shtetit. Për rrjedhojë, shteti ka një interes legjitim për të kërkuar prej këtyre nëpunësve një detyrim të veçantë besimi dhe besnikërie. Nga ana tjetër, në lidhje me postet e tjera, të cilat nuk kanë këtë aspekt të "administrimit publik", nuk ka interes të tillë...."

Për rrjedhojë, gjykata vendos që të vetmet mosmarrëveshje që përjashtohen prej përmbajtjes së nenit 6/1 të Konventës [Europiane të të Drejtave të Njeriut] janë ato që ngrihen nga nëpunësit publikë, detyrat e të cilëve tipizojnë aktivitetet specifike të shërbimit publik për aq sa ky i fundit vepron si depozitar i autoritetit publik, që është përgjegjës për mbrojtjen e interesave të përgjithshme të shtetit ose të autoriteteve të tjera publike. Një shembull i shprehur qartë i aktiviteteve të tilla është rezervuar për forcat e armatosura dhe policinë...."

Rasti i mësipërm nuk i përmend në mënyrë të shprehur prokurorët. Megjithatë, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë vërejnë se sipas dispozitave të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë dhe ligjit "Për prokurorinë", edhe prokurorët duhet të përfshihen në një kategori të tillë të funksionarëve publikë. Ky përfundim rezulton nga karakteri i prokurorisë, si organ i centralizuar i shtetit, që vepron nën autoritetin, drejtimin, përgjegjësinë dhe kontrollin e Prokurorit të Përgjithshëm; nga roli i veçantë që Kushtetuta i jep Presidentit të Republikës në vendimmarrjet e rëndësishme që lidhen me statusin e prokurorit, si dhe nga përgjegjësia e lartë publike për të ushtruar ndjekjen penale dhe për të përfaqësuar akuzën në gjyq në emër të shtetit me objektivitet, ndershmëri, përkushtim dhe profesionalizëm të një shkalle të lartë. Domosdoshmëria për të rritur efikasitetin e luftës kundër kriminalitetit, në veçanti të atij të organizuar, i jep përparësi mbrojtjes së interesit publik, në krahasim me interesin e prokurorëve të veçantë për të ruajtur vendin e punës sipas kontratës së lidhur me shtetin për shërbimin e tyre publik.

Megjithatë, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë çmojnë se, ndërsa përjashtohet juridiksioni gjyqësor për të shqyrtuar ligjshmërinë e dekretit të Presidentit të Republikës për shkarkimin nga detyra ose transferimin e prokurorit, nuk përjashtohet tërësisht juridiksioni për të vendosur gjyqësisht zgjidhjen e disa pasojave që rrjedhin nga dëmtimi i interesave ekonomiko - financiare të prokurorit të transferuar ose të larguar nga detyra, kur këto masa nuk janë marrë si rezultat i shkeljeve disiplinore ose administrative, si dhe kur nuk janë për shkak të paafësisë profesionale në ushtrimin e detyrës.

Prokurorët në asnjë rast nuk mund të mbrohen në gjykatë me padi për rikthimin në detyrën që kishin. Megjithatë, duke i'u referuar për analogji edhe çështjes të Niegel kundër Francës, gjykuar nga Gjykata e Strasburgut me vendimin datë 17.11.1979, pranohet se paditë që lidhen me pagat ose përfitimet e tjera financiare nuk janë të lidhura domosdoshmërisht me paditë për rikthimin në detyrë. Pagat, pensionet dhe përfitime të tjera, sipas kontratës së shërbimit publik, nuk janë të lidhura me ndonjë pushtet diskrecional. Diskrecioni mund të ushtrohet vetëm në lidhje me rekrutimin ose mbarimin e kontratave publike, por jo për rrjedhojat ekonomike që vijnë prej tyre.

Këto të drejta të karakterit privat (që nuk lidhen me të drejtën publike) mund të mbrohen në gjykatë si të gjitha të drejtat e tjera civile.

Duke qenë se në këto raste nuk është objekt shqyrtimi gjyqësor ligjshmëria e dekretit të

Presidentit si të tillë, por vetëm pasojat që pretendohet se rrjedhin nga dëmtimi i interesave ekonomiko - financiare të prokurorit përkatës të transferuar ose të larguar nga detyra, në aspektin procedural nuk legjitimohet si i paditur Presidenti i Republikës, që ka nxjerrë dekretin, por Prokurori i Përgjithshëm, që konsiderohet si punëdhënësi në kontratën e shërbimit publik.

Në një trajtim më të përgjithshëm, si i paditur në çdo rast legjitimohet punëdhënësi, domethënë institucioni me buxhetin e të cilit do të kompensohet eventalisht dëmi që i është shkaktuar paditësit.

PËR KËTO ARSYE:

Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë, në bazë të nenit 141 të Kushtetutës, të nenit 485 pika “e” të Kodit të Procedurës Civile, si dhe të neneve 14 pika “c” dhe 17 pika “a” të ligjit nr.8588, datë 15.3.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës së Lartë të Republikës së Shqipërisë”,

V E N D O S Ë N:

1. Prishjen e vendimit nr.97, datë 18.9.2002 të Gjykatës së Apelit dhe pushimin e gjykimit të çështjes.
2. Ky vendim për njësimin e praktikës gjyqësore të dërgohet për botim në Fletoren Zyrtare.

MENDIMI I PAKICËS

Në vitin 1993 paditësi Selami Zalli ka filluar punë në prokurorinë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Me vendimin nr.4, datë 1.7.1994 të Këshillit të Lartë të Drejtësisë ai është emëruar prokuror në Drejtorinë e Hetimit e të Kontrollit në Prokurorinë e Përgjithshme. Këtë detyrë ai e ka vazhduar për gjashtë vjet me radhë deri në muajin qershor të vitit 2001.

Në vitin 2001 Prokurori i Përgjithshëm i ka propozuar Presidentit të Republikës transferimin e paditësit në prokurorinë pranë rrethit gjyqësor Pogradec. Ky propozim i është kthyer Prokurorit të Përgjithshëm me arsyetimin se nuk i është marrë mendimi prokurorit që do të transferohet dhe se propozimi më parë duhej të shqyrtohej në Këshillin e Prokurorisë.

Kur i është kërkuar mendim paditësit, ky i fundit e ka refuzuar transferimin me pretendimin se propozimi është në kundërshtim me kërkesat e ligjit nr.8737, datë 12.2.2001 “Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë në Republikën e Shqipërisë” Refuzimin paditësi e ka bërë me shkrim dhe ia ka drejtuar Prokurorit të Përgjithshëm. Në shkresë thuhet: “...ligji dhe dispozita konkrete të tij kanë karakter pozitiv dhe bëjnë fjalë për rastet e transferimit në të njëjtin nivel, detyrë ose ngritje në detyrë. Propozimi bën fjalë për të kundërtën e kërkesave të ligjit, pasi propozohet për t’u ulur në detyrë disa shkallë, duke pësuar rënie drastike në pagë dhe për t’u transferuar në një rreth larg qendrës së banimit. Ky veprim merr karakterin e një mase disiplinore, por në rastin konkret pa asnjë shkak ligjor...”.

Propozimi i Prokurorit të Përgjithshëm është shqyrtuar në mbledhjen e Këshillit të Prokurorisë, më datën 24.5.2001. Me shumicë votash Këshilli i Prokurorisë ka dhënë mendimin se transferimi i prokurorit Selami Zalli është i ligjshëm. Shumica e anëtarëve të Këshillit të Prokurorisë nuk kanë dhënë argumente për mënyrën e votimit, ndërsa pakica ka argumentuar :

“Propozimi për transferimin e prokurorëve nga prokuror pranë Gjykatës së Lartë, në prokuror pranë gjykatës së shkallës së parë, në bazë të nenit 24 të ligjit “Për Prokurorinë e Republikës”, është në kundërshtim me kërkesat e këtij ligji, për këto arsye:

1. Nuk është transferim sipas ligjit “Për Prokurorinë e Republikës”, sepse që të quhet dhe të vlerësohet transferim në kuptimin e ligjit duhet të ruhen këto parametra:

- a. të transferohet në të njëjtën detyrë (nivel prokurorie) ;
 - b. të ketë të njëjtën pagë ;
- të mos largohet nga vendbanimi.

Po u cenuan këto kritere nuk mund të quhet më transferim, por masë disiplinore.

2. Vetë neni 24 i ligjit “Për Prokurorinë e Republikës” për këto raste kërkon mendimin e prokurorit që transferohet. Fjala mendim është e njëjtë me fjalën pëlqim, kjo dhe në analogji me ligjin “Për organizimin e sistemit gjyqësor” ku në transferimin e gjyqtarëve kërkohet pëlqimi i tyre.

3. Këta prokurorë transferohen nga prokurorë të nivelit të lartë (prokuror pranë Gjykatës së

Lartë) në prokuror pranë gjykatës së shkallës së parë, pra ulen në detyrë.

4. Paga e tyre nga 96 000 lekë që kanë bërë në 39 000, pra rreth 60% ulje page.

5. Vetë paragrafi i dytë i nenit 24 të ligjit “Për Prokurorinë e Republikës” e zgjidh problemin kur prokurorët nuk japin pëlqimin për këtë lloj transferimi duke iu referuar nenit 33 të ligjit “Për prokurorinë”.

Pakica e Këshillit të Prokurorisë me këtë mendim kundër, mendon se shumica e Këshillit ka arritur në konkluzione të gabuara e në kundërshtim me ligjin dhe duke vepruar në këtë mënyrë mund të hapen precedent me pasoja në organizimin e Prokurorisë së Republikës.

Përpara se të dilte dekreti për transferimin e tij, paditësi i është drejtuar me një letër Presidentit të Republikës, me anën e së cilës i bënte të ditur se propozimi për transferimin e tij ishte në kundërshtim me ligjin “Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë në Republikën e Shqipërisë”.

Mbi propozimin e dytë të Prokurorit të Përgjithshëm, Presidenti i Republikës ka nxjerrë dekretin nr.3037, datë 1.6.2001 me titull “Për transferim dhe lirim prokurori”, me anë të të cilit paditësi Selami Zalli është transferuar në detyrën e prokurorit në prokurorinë pranë Gjykatës së Shkallës së Parë Pogradec.

Dekretin në fjalë paditësi e ka kundërshtuar në Gjykatën Kushtetuese. Gjykata Kushtetuese me vendimin nr.29, datë 21.2.2002 ka vendosur: “Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare” me arsyetimin: “sipas nenit 131 shkronja “f” të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë, Gjykata Kushtetuese shqyrton ankesat e individëve për një proces të rregullt ligjor, pasi të jenë shterur të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e këtyre të drejtave”.

Pas përgjigjes së Gjykatës Kushtetuese, paditësi i është drejtuar me padi Gjykatës së Rrethit Tiranë. Në kërkesëpadi argumentohet :

- Transferimi është i kundërligjshëm pasi bërë ndesh me ligjin nr.8737, datë 12.2.2001 “Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë në Republikën e Shqipërisë”.

- Në nenin 24 të këtij ligji parashikohet ngritja në detyrë dhe transferimi i prokurorit në një detyrë më të lartë për nevojë dhe në interes të punës vetëm pasi të jetë marrë mendimi i prokurorit.

- Kur më është kërkuar mendim për këtë transferim, kam dokumentuar me shkrim mendimin kundër këtij propozimi me arsyetimin se transferimi nuk mund të bëhet për ulje në detyrë, por vetëm për lëvizje paralele ose ngritje në detyrë.

- Ulja në detyrë mund të bëhet vetëm si masë disiplinore dhe kjo për një periudhë nga 6 muaj deri në 1 vit (neni 33/1, c).

- Transferimi pa pëlqim është komandim. Komandimi parashikohet nga neni 25 i ligjit “Për prokurorinë”. Edhe lëvizja me komandim ka një afat të përcaktuar.

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë me vendimin nr.100 akti, datë 15.4.2002 ka vendosur: “T’i kalojë padinë dhe aktet për kompetencë Gjykatës së Apelit Tiranë” me arsyetimin: “...duke u mbështetur në arsyetimin e vendimit nr.25, datë 13.2.2002 të Gjykatës Kushtetuese sipas të cilit dekreti i Presidentit konkludohet si i atakueshëm pa u përcaktuar gjykata kompetente në shqyrtimin e një mosmarrëveshjeje të tillë, si dhe duke parë nenin 34/1 të ligjit “Për prokurorinë”, i cili parashikon që për masat fillestare disiplinore i interesuari ka të drejtën e ankimit në gjykatën e apelit, pavarësisht se vendimi i transferimit në vetvete nuk përbën masë disiplinore (direkt), ai për paditësin ka sjellë pasojat e një mase të tillë. Sa më sipër, konkludoj se kompetente në shqyrtimin e kësaj çështjeje është Gjykata e Apelit Tiranë”.

Gjykata e Apelit Tiranë me vendimin nr.97, datë 18.9.2002 ka vendosur: “Pranimin e kërkesëpadisë. Shfuqizimin e dekretit nr.3037, datë 1.6.2001 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë “Për transferim dhe lirim prokurori” përsa i përket paditësit Selami Zalli” me këtë arsyetim:

- Transferimi në vetvete ka sjellë si pasojë ndryshimin e vendit të punës, uljen e pagës, etj, pasoja këto, që në fakt kanë cenuar marrëdhënien juridike të punës.

- Ligjvënësi, ngritjen në detyrë e ka barazuar me transferimin dhe në të dyja rastet realizimi i tij bëhet me propozim të Prokurorit të Përgjithshëm, pasi më parë të jetë marrë mendimi i prokurorit.

- Pa miratimin, domethënë pëlqimin e prokurorit, nuk mund të bëhet as ngritja në detyrë dhe as transferimi.

- Pëlqimi i prokurorit është element i domosdoshëm, pa të cilin nuk mund të realizohet as ngritja në detyrë e as transferimi.

- Ngritja në detyrë dhe transferimi pa pëlqimin e prokurorit cenon marrëdhënien juridike të punës dhe elementet thelbësore të saj, siç janë paga, vendi i punës etj.

- Ligjvënësi në mënyrë absolute ndalon ngritjen në detyrë dhe transferimin pa pëlqimin e prokurorit, ndryshe do të parashikonte zgjidhjen e këtij konflikti në gjykatë, siç ka parashikuar rastet e tjera.

- Ndonëse transferimi nuk është marrë si masë disiplinore, ai cenon marrëdhënien juridike të punës, elemente të veçanta të saj dhe paditësi mund të realizojë mbrojtjen, duke u mbështetur në nenin 34 të ligjit nr.8737, datë 12.2.2001 "Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë në Republikën e Shqipërisë".

Kundër vendimit të gjykatës së apelit ka ushtruar rekurs Prokurori i Përgjithshëm, i cili ka kërkuar prishjen e vendimit dhe rrëzimin e kërkesëpadisë duke parashtruar:

- Vendimi i gjykatës së apelit është i padrejtë, teorikisht i gabuar dhe praktikisht dëmton veprimtarinë normale të prokurorisë në tërësi.

- Nga gjykata e apelit është interpretuar gabim neni 24 i ligjit "Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë në Republikën e Shqipërisë".

- Ndaj paditësit nuk është dhënë asnjë masë disiplinore. Gjykata e apelit padrejtësisht e ka bërë veten kompetente për shqyrtimin e këtij konflikti. Ajo gjykatë ka zgjeruar juridiksionin gjyqësor jashtë kuadrit të atyre rasteve që përcakton ligji.

- Gjykata e apelit me qëndrimin e saj ka marrë në mbrojtje të drejtat e prokurorit si "punëmarrës" dhe nga ana tjetër ka lënë pa mbrojtje të veçantë interesat në tërësi të organit të prokurorisë si "punëdhënës".

Për të njëzuar praktikën gjyqësore çështja është dërguar për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Përpara Kolegjeve të Bashkuara është shtruar për zgjidhje: Natyra juridike e dekreteve të Presidentit të Republikës, a mund të konsiderohen këto dekrete akte administrative, cila është natyra e marrëdhënies juridike që lind në rastin e transferimit të prokurorit, a legjitimohet prokurori të kundërshtojë në gjykatë dekretin e Presidentit të Republikës, cili subjekt legjitimohet si i paditur, cilët janë kufijtë e shqyrtimit gjyqësor do të shqyrtohet ligjshmëria e dekretit apo zgjidhja e pasojave?

Në përfundim të gjykimit, Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë vendosur: "Prishjen e vendimit nr.97, datë 18.9.2002 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe pushimin e gjykimit të çështjes" me arsyetimin se padia objekt gjykimi nuk mund të ngrihet dhe se dekretet e Presidentit të Republikës nuk i nënshtrohen shqyrtimit gjyqësor. Kushtetuta e Shqipërisë nuk mundëson kundërshtimin e dekretit të Presidentit të Republikës as në Gjykatën Kushtetuese, as në gjykatat e juridiksionit të zakonshëm.

Ne gjyqtarët në pakicë nuk pajtohemi me zgjidhjen që i kanë dhënë çështjes Kolegjet e Bashkuara për këto arsye:

Padia objekt gjykimi mund të ngrihet. Me padinë objekt gjykimi kërkohet shfuqizimi i një akti administrativ. Paditësi ka pretenduar se akti administrativ objekt kundërshtimi është i paligjshëm dhe se atij i cenohen interesat dhe të drejtat e tij në mënyrë të drejtpërdrejtë. Sipas paditësit janë cenuar të drejtat e sanksionuara në ligjin "Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë" dhe konkretisht kërkesat e nenit 24 të këtij ligji. Pretendimi kryesor i paditësit është se me aktin administrativ objekt gjykimi është ndryshuar në mënyrë të njëanshme "kontrata juridike e punës". Përveç ligjit material të cituar, më sipër padia e paditësit është bazuar edhe në nenin 324 e vijues të Kodit të Procedurës Civile.

Kërkesëpadia e paditësit është pranuar nga Gjykata e Apelit Tiranë me arsyetimin që kemi dhënë më sipër, por ky vendim është prishur nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë dhe çështja është pushuar me arsyetimin se kjo padi nuk mund të ngrihej.

Marrëdhëniet procedurale civile, që rregullohen nga Kodi i Procedurës Civile janë të lidhura e të ndërvarura me marrëdhëniet materiale – juridike përkatëse. Që në fazën fillestare kur është investuar Gjykata Kushtetuese dhe gjykata e rrethit, është sqaruar natyra dhe lloji i marrëdhënies juridike. Marrëdhënia e paditësit me shtetin bazohet jo në një kontratë të thjeshtë pune, por në një kontratë të veçantë të shërbimit publik që rregullohet nga ligji "Për prokurorinë".

Paditësi ka qenë prokuror në Prokurorinë e Përgjithshme. Me dekretin objekt gjykimi është transferuar në prokurorinë pranë Gjykatës së Shkallës së Parë Pogradec. Transferimi i bërë me dekretin e mësipërm, kundërshtohet nga paditësi se vjen në kundërshtim me ligjin "Për prokurorinë". Në këtë kuadër gjykata ka qenë e detyruar të vendosë vetëm për atë që është kërkuar dhe se vendimi i saj duhej të shtrihej vetëm brenda kufijve të kërkesës.

Nga asnjë material i administruar në dosje dhe nga asnjë dispozitë ligjore materiale e procedurale nuk thuhet se kjo padi nuk mund të ngrihet, përkundrazi, në nenin 34 të ligjit "Për

prokurorinë” thuhet shprehimisht: Kundër dhënies së masave disiplinore të parashikuara në shkronjat “a”, “b”, “c” të pikës 1 të nenit 33, mund të bëhet ankim në Gjykatën e Apelit Tiranë. Edhe në Kodin e Procedurës Civile parashikohet padia, me të cilën kërkohet shfuqizimi i një akti administrativ (neni 324 e vijues të Kodit të Procedurës Penale).

Dekreti i Presidentit nr.3037, datë 1.6.2001 për transferimin e paditësit është akt administrativ. Në këtë përfundim ka arritur Gjykata Kushtetuese me vendimin e saj nr.25, datë 13.2.2002. Në këtë vendim thuhet “... Presidenti i Republikës, në ushtrimin e funksioneve të tij, krahas akteve që janë rezultat dhe shprehje e drejtimit politik, nxjerr akte individuale me karakter administrativ. Në aktet me karakter administrativ, përfshihen dhe dekretet që dalin në adresë të prokurorëve”.

Ndërmjet palëve ndërgjygjëse ka ekzistuar dhe vazhdon të ekzistojë një kontratë e veçantë e shërbimit publik. Kontrata e parë nuk është zgjidhur, paditësi nuk është larguar nga organi i prokurorisë; ai vazhdon të punojë si prokuror, por jo në Prokurorinë e Përgjithshme, por në prokurorinë pranë Gjykatës së Shkallës së Parë Pogradec. Ai është dërguar atje në mënyrë të njëanshme nga “punëdhënësi” pa pëlqimin e tij, me dekretin objekt gjykimi. Paditësi e ka zbatuar urdhrin e transferimit, duke shkuar në vendin e ri të punës, por njëkohësisht e ka kundërshtuar në rrugë gjyqësore këtë transferim”. Ai pretendon se transferimi vjen në kundërshtim me nenin 24 të ligjit “Për prokurorinë”.

Neni në fjalë emërtohet: “Ngritja në detyrë dhe transferimi”. Në këtë nen thuhet: “1. Ngritja në një detyrë më të lartë ose transferimi mund të bëhet vetëm për nevoja dhe në interes të punës nga Presidenti i Republikës, me propozim të Prokurorit të Përgjithshëm, pasi të jetë marrë mendimi i prokurorit. 2. Bëjnë përjashtim nga parashikimet e pikës 1 të këtij neni rastet e parashikuara nga nenet 25 dhe 33 të këtij ligji”.

Kjo dispozitë e ligjit “Për prokurorinë” është interpretuar drejt nga gjykata e apelit. E drejta e sanksionuar në nenin 24 të ligjit “Për prokurorinë” është mohuar dhe shkelur njëkohësisht nga “punëdhënësi”. Në bazë të kësaj dispozite, transferimi mund të quhet i ligjshëm dhe të realizohet, në qoftë se bëhet:

1. Për ngritjen në detyrë.
2. Për t’u dërguar në një prokurori të të njëjtit nivel.
3. Për nevoja dhe në interes të punës.
4. Pasi të jetë marrë mendimi i prokurorit.

Në transferimin objekt gjykimi nuk është përmbushur asnjëra prej kushteve që kërkon neni 24 i ligjit. Për pasojë, transferimi që i është bërë paditësit Selami Zalli vjen në kundërshtim me kërkesat e nenit 24 të ligjit “Për prokurorinë”. Shumica arsyeton vetëm njërin nga elementet. Në nenin 24 është përcaktuar në mënyrë më të saktë se transferimi duhet të jetë i motivuar, se bëhet për nevoja dhe në interes të punës. Nga dekreti dhe aktet e tjera të administruara në dosje, nuk del qëllimi, ose më mirë të themi arsyeja se pse duhej bërë ky transferim. Në rastin konkret, në fakt kemi të bëjmë me një ndëshkim të paligjshëm.

Ligji “Për organizimin dhe funksionimin e prokurorisë”, përveç transferimit të parashikuar nga neni 24, ka sanksionuar transferimin për shkelje të disiplinës në punë (neni 33/1 – c) dhe transferimin pa pëlqim (neni 25) të titulluar komandim. Transferimi që i është bërë paditësit është më i rëndë, se transferimi për shkelje të disiplinës dhe transferimi pa pëlqim (komandimi), të cilat mund të vazhdojnë gjashtë muaj deri në një vit. Paditësi ka plot 22 muaj i transferuar. Të ndëshkuarit për shkelje të disiplinës në punë, mund të kthehen në punën e mëparëshme, ndërsa paditësi jo. De facto, transferimi i paditësit është “largim nga puna pa të drejtë ankimi”. Kjo procedurë lë vend për abuzime për të larguar këdo për shkaqe subjektive. Vërtet prokurorët nuk bëjnë pjesë në ndonjë pushtet, por ata janë punonjës publikë. Punonjësit publikë mbrohen nga ligji “Për shërbimin civil”, ndërsa prokurorët nga ligji “Për prokurorinë”.

Përveç ligjit “Për prokurorinë”, Kushtetuta e Republikës së Shqipërisë e parashikon në mënyrë të shprehur rivendosjen e të drejtave ligjore të cenuara. Sipas Kushtetutës “Kushdo, për mbrojtjen e të drejtave, lirive dhe të interesave të tij të ligjshme ka të drejtën e një gjykimi të drejtë dhe publik”, brenda një afati të arsyeshëm, nga një gjykatë e pavarur dhe e paanshme, e caktuar me ligj (neni 42).

Pakica ka mendimin se dekretet individuale të Presidentit të Republikës i nënshtrohen shqyrtimit gjyqësor kur ligji e parashikon. Këto akte individuale mund të kundërshtohen në gjykatë dhe është në kompetencë të gjykatës shqyrtimi i ligjshmërisë së tyre, e për rrjedhojë dhe shfuqizimi, kur janë të kundraligjshme. Mendimi ynë është se këto akte i nënshtrohen kontrollit të gjykatave të

zakonshme. Edhe në vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.25, datë 13.2.2002 thuhet në mënyrë të shprehur: “Dekretet individuale duhet të jenë objekt i ankimit dhe i shqyrtimit gjyqësor”.

Shqyrtimi i ligjshmërisë së dekretëve individuale që lidhen me prokurorët hyn në juridiksionin gjyqësor për këto arsye: së pari parashikohet shprehimisht në ligjin “Për prokurorinë” (neni 34 i ligjit “Për prokurorinë”); së dyti kushdo mund t’i drejtohet gjykatës për rivendosjen e të drejtave të cenuara (neni 42 i Kushtetutës); së treti nuk mund të refuzohet shqyrtimi i një çështjeje me arsyetimin se ligji mungon, nuk është i plotë, ka kundërthënie ose është i paqartë (neni 1/II i Kodit të Procedurës Civile); së katërti parashikohet shprehimisht në Kodin e Procedurës Civile (neni 324 e vijues); së pesti dekretet e Presidentit në adresë të prokurorëve nuk përfshihen në ato akte administrative që përmenden në nenin 326 të Kodit të Procedurës Civile, për të cilat nuk mund të ngrihen padi në gjykatë; së gjashti Gjykata Kushtetuese me vendimin e saj nr.25 datë, 13.2.2002 ka vendosur se dekreti i Presidentit të Republikës për shkarkimin nga detyra të prokurorit është i ankimueshëm.

Interpretimi që bëjnë Kolegjet e Bashkuara vjen në kundërshtim me kriteret e mësipërme dhe vendimin e Gjykatës Kushtetuese. Sipas nenit 132/1 të Kushtetutës vendimi i Gjykatës Kushtetuese ka fuqi detyruese të përgjithshme (erga omnes). Në kuadrin kushtetues, ai, domethënë vendimi i Gjykatës Kushtetuese është detyrues për të gjitha rrethet gjyqësore deri në Gjykatën e Lartë.

Gjykata e apelit është gjykatë kompetente. Kjo del nga neni 34 i ligjit “Për prokurorinë”, të cilin e kemi cituar më sipër.

Palët ndërgjygjëse kanë legjitimitet. Kërkimi i paditësit për njohjen e rivendosjen e të drejtës së shkelur justifikohet ligjërisht (neni 32 i Kodit të Procedurës Civile.). Sipas ligjit “Për prokurorinë” transferimi mund të bëhet kur plotësohen kushtet që kërkon neni 24. Në çështjen objekt gjykimi nuk vihet në diskutim legjitimiteti i palëve. Kërkimet e paditësit kanë një bazë ligjore (pra një interes të ligjshëm). Provohet se ndërmjet palëve ndërgjygjëse ka ekzistuar një kontratë. Kjo kontratë rregullohet nga ligji “Për prokurorinë”. Në nenin 34 të ligjit “Për prokurorinë” është parashikuar në mënyrë eksplicite se kompetente për shqyrtimin e mosmarrëveshjes është Gjykata e Apelit Tiranë.

Ligjvënësi ka kodifikuar procedurën gjyqësore të shqyrtimit të ligjshmërisë së akteve administrative, e cila rregullohet me një kapitull të veçantë të Kodit të Procedurës Civile të titulluar “Gjykimi i mosmarrëveshjes administrative”.

Pakica ka mendimin se Kolegjet e Bashkuara duke i’u referuar jurisprudencës së Gjykatës së Strasburgut kanë keqinterpretuar qëllimin dhe arsyetimin e kësaj gjykate në çështjen Pelegrini kundër Francës. Gjykata e Strasburgut në vendimin e saj shprehet për garantimin e të drejtave minimum dhe jo për zgjedhjet e brendshme ligjore të vendeve anëtare të Konventës për të Drejtat e Njeriut. Nëse një vend anëtar, pranon në legjislationin e tij të japë më shumë të drejta dhe garanci ligjore për statusin e prokurorëve, kjo nuk do interpretuar se bie ndesh me ndonjë parim të Konventës apo vendimin e Gjykatës së Strasburgut. Është në vlerësim të ligjvënësit që të përcaktojë sasinë dhe nivelin e garancive për funksionarët e tij, me kusht që të ruajë atë minimum të përcaktuar në konventë.

Në lidhje me sa u tha më sipër vlen të theksohet se, në dosjen gjyqësore është administruar një draft rekomandues me nr.99 “Mbi rolin e prokurorisë në sistemin e drejtësisë penale” hartuar nga komiteti i ekspertëve mbi rolin e prokurorisë në sistemin e drejtësisë penale të Komitetit Europian për problemet e krimit (teksti i rishikuar nga palët pjesëmarrëse në takimin e mbajtur në Strasburg nga 28 deri më 29 nëntor 1999). Në këtë material thuhet se shtetet duhet të marrin masa për të siguruar që:

- Rekrutimi, promovimi dhe transferimi i prokurorëve është realizuar sipas procedurave të drejta dhe të paanshme (4/a).

- Lëvizja e prokurorëve do të udhëhiqet nga nevojat e shërbimit. (4/c)

- Procedimet disiplinore kundër prokurorëve duhet të vendosen me ligj dhe duhet të garantohet një vlerësim i drejtë dhe efektiv dhe një vendim i cili duhet të jetë subjekt i rishikimit gjyqësor (4/e).

- Veprimtaria e prokurorëve duhet të jetë subjekt i rishikimeve të brendshme të rregullta (4/f).

- Prokurorët kanë të drejtën e procedurave të ankimit, duke përfshirë, kur është e përshtatshme, paraqitjen në gjykatë atëherë kur statusi i tyre ligjor është prekur (4/g).

Nuk vihet në dyshim se transferimi i paditësit nga Prokuroria e Përgjithshme në Prokurorinë e Pogradecit është dhe duhet të jetë objekt i shqyrtimit gjyqësor, se është prekur statusi që parashikon vetë ligji “Për prokurorinë”.

Është e papranueshme për pakicën që prokurorët të lihen pa mbrojtje. Në traditën tonë

kushtetuese dhe ligjore prokurorët deri përpara ndryshimeve me Kushtetutën e vitit 1998, kanë qenë pjesë e sistemit gjyqësor dhe për këtë shkak ata përfitonin të gjitha të drejtat dhe garancitë në detyrë të gjyqtarit. Pas miratimit të Kushtetutes se re prokurorët nuk gëzojnë të drejtat dhe garancitë që gëzojnë gjyqtarët, por nuk janë lënë pa të drejta dhe garanci. Në një shoqëri në tranzicion dhe të pastabilizuar, të lësh pa mbrojtje dhe garanci në detyrë prokurorin, na duket tepër e avancuar dhe e dëmshme për veprimtarinë e vetë organit të akuzës. Mendojmë se drejt ka vlerësuar ligjvënësi kur ka parashikuar të drejtën për t'u ankuar kundër dekretit të Presidentit në gjykatë. Fakti që nuk ka një rregullim tjetër ligjor, mbas vendimit të Gjykatës Kushtetuese, nuk do interpretuar si mungesë rregullimi ligjor në disfavor të mbrojtjes në detyrë të prokurorëve.

Fakti që organi i prokurorisë nuk bën më pjesë në sistemin gjyqësor, nuk do të thotë që ai është lënë pa mbrojtje dhe pa akses në gjykatë për të kërkuar vendin e tij të punës kur ai mendon e vlerëson se i është marrë me pa të drejtë. Këtë e bën më bindës edhe fakti se organi i prokurorisë, sipas nenit 148/3 të Kushtetutës, në ushtrimin e kompetencave i nënshtrohet Kushtetutës dhe ligjeve.

Presidenti i Republikës, ndër të tjera është një figurë politike dhe fakti, që atij i është dhënë e drejta e lirit apo transferimit në detyrë të prokurorit, kërkon domosdoshmërisht, ashtu sikurse ka pranuar edhe ligjvënësi, që verifikimi i ushtrimit të të drejtave të tij, kur ka ankim, të bëhet nga gjykata, e cila sipas neneve 7 dhe 145/1 të Kushtetutes ushtron funksionin e saj në përputhje me Kushtetutën dhe ligjet dhe në mënyrë të pavarur nga pushtetet e tjera.

Për të gjitha këto, pakica ka mendimin se vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë është i drejtë, i mbështetur në ligj e për këtë shkak ai duhej të lihej në fuqi.

Valentina Kondili, Natasha Sheshi, Kristaq Ngjela, Artan Hoxha, Ylvi Myrtja